

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญที่มาของปัญหา

คณะรัฐมนตรีได้เสนอร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติในการประชุมครั้งที่ 6/2549 เมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2549 โดยมีหลักการคือ “ให้มีกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์” และเหตุผลคือ “เนื่องจากในปัจจุบันระบบคอมพิวเตอร์ได้เป็นส่วนสำคัญของการประกอบกิจการ และการดำรงชีวิตของมนุษย์ หากมีผู้กระทำความผิดด้วยประการใด ๆ ให้ระบบคอมพิวเตอร์ไม่สามารถทำงานตามคำสั่งที่กำหนดไว้ หรือทำให้การทำงานผิดพลาดไปจากคำสั่งที่กำหนดไว้ หรือใช้วิธีการใดๆ เข้าล่วงรู้ข้อมูล แก่ไข หรือทำลายข้อมูลของบุคคลอื่นในระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ หรือใช้ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จหรือมีลักษณะอันลามกอนาจาร ย่อมก่อให้เกิดความเสียหาย กระทบกระเทือนต่อเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของรัฐ รวมทั้งความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชน สมควรกำหนดมาตรการเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ตั้งกล่าวไว้พิจารณา และตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งประกอบด้วยสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติและผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับวิชาการคอมพิวเตอร์และกฎหมายเพื่อพิจารณาคณะกรรมการได้ประชุมพิจารณารวมทั้งสิ้น 27 ครั้ง และได้เสนอต่อสภานิติบัญญัติเพื่อพิจารณาในวาระ 2 และวาระ 3 เมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2550 และได้มีมติให้ผ่านร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เพื่อให้มีผลบังคับใช้เป็นกฎหมายต่อไป ซึ่งต่อมาได้มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 128 ตอน 27ก. ลงวันที่ 18 มิถุนายน 2550

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป พระราชบัญญัติฉบับนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2550 ดังนั้นจึงมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 18 กรกฎาคม 2550 เป็นต้นไป

(พรเพชร, 2550: <http://www.mict.go.th>)

จากพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มีมาตรา ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้ใช้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ดังนี้

มาตรา 14 ผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(1) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน

(2) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของประเทศหรือก่อให้เกิดความตื่นตระหนกแก่ประชาชน

(3) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ อันเป็นความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา

(4) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้

(5) เผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ตาม 1, 2, 3 หรือ 4

มาตรา 15 ผู้ให้บริการผู้ใดจงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิดตาม มาตรา 14 ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา 14

มาตรา 26 ผู้ให้บริการต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวัน นับตั้งแต่ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ แต่ในกรณีจำเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งให้ผู้ให้บริการผู้ใดเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้เกินเก้าสิบวันแต่ไม่เกินหนึ่งปีเป็นกรณีพิเศษเฉพาะรายและเฉพาะคราวก็ได้

ผู้ให้บริการจะต้องเก็บรักษาข้อมูลของผู้ใช้บริการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้สามารถระบุตัวผู้ให้บริการนับตั้งแต่เริ่มใช้บริการและต้องเก็บรักษาไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับตั้งแต่การใช้บริการสิ้นสุดลง

ความในวรรคหนึ่งจะใช้กับผู้ให้บริการประเภทใด อย่างไร และเมื่อใด ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ผู้ให้บริการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรานี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท (<http://www.mict.go.th>)

ผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ จะเกี่ยวข้องโดยตรงกับมาตราที่ 14, 15 และ 26 หากมีผู้กระทำความผิดตามมาตราที่ 14 ภายในสถานที่ให้บริการ ผู้ให้บริการจะมีความผิดตามมาตราที่ 15 และหากผู้ให้บริการมิได้เก็บข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้เก้าสิบวัน ก็จะมีผิดตามมาตราที่ 26 ดังนั้นผู้ให้บริการจึงต้องมีความรู้ความเข้าใจในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และหาวิธีป้องกันการกระทำความผิดที่จะเกิดขึ้น ผู้วิจัยใคร่ศึกษาถึงความรู้ความเข้าใจของผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ และวิธีป้องกันการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตโดยทั่วไป ผู้ควบคุมดูแลระบบคอมพิวเตอร์ และผู้บริหารในการวางนโยบายการใช้งานคอมพิวเตอร์ภายในองค์กร

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาการรับรู้ข่าวสารของผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่มีต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

1.2.2 เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจของผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่มีต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

1.2.3 เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจของผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่มีต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จำแนกตามสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.2.4 เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารกับความรู้ความเข้าใจของผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่มีต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.3.1 ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเป็นประโยชน์ต่อความรู้ความเข้าใจของผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

1.3.2 ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเป็นประโยชน์ต่อการป้องกันการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่

1.3.4 ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเป็นประโยชน์ต่อผู้ดูแลระบบคอมพิวเตอร์โดยทั่วไป

1.3.5 ข้อมูลที่ได้เป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารในการวางนโยบายการใช้งานคอมพิวเตอร์ภายในองค์กร

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาความรู้ความเข้าใจของผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่มีต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มีขอบเขตของการวิจัยเป็น 4 ข้อ ดังนี้

1.4.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยนี้ คือผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ในเขตกรุงเทพมหานคร

1.4.2 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1.4.2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่

1) สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิ การศึกษา สถานภาพครอบครัว สถานภาพการทำงาน ประสบการณ์การทำงาน และจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความดูแล

2) การรับรู้ข่าวสารของผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

1.4.2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ และความรู้ความเข้าใจของผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่มีต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

1.4.3 พื้นที่ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ในเขตกรุงเทพมหานคร

1.4.4 ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัยครั้งนี้ดำเนินการระหว่าง วันที่ 1 สิงหาคม ถึง 30 กันยายน 2552

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

ความรู้ความเข้าใจของผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่มีต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มีข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัยเป็น 2 ข้อ ดังนี้

1.5.1 การคำนวณตัวเลขตัวสุดท้ายจะใช้วิธีการปัดทศนิยม เพิ่มหรือลดเพื่อให้ได้ค่าเต็ม 100% โดยยึดหลักตามหลักการสากลของมาตรฐานการเงินและบัญชีที่ยอมรับโดยทั่วไป

1.5.2 กรณีผลการวิเคราะห์งานวิจัยมีค่าเป็น 0 จะไม่อ่านค่าและอธิบายผล

1.6 ข้อจำกัดของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่มีที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบไปด้วยเจ้าของร้านและพนักงานดูแลร้าน ซึ่งมีพนักงานดูแลร้านบางส่วนไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของร้านให้ตอบแบบสอบถามใดๆ

1.7 สมมติฐานการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ 2 ข้อ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามที่ต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 การรับรู้ข่าวสารของผู้ตอบแบบสอบถามมีความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

1.8 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

1.8.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสาร

ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล (individual differences theory) ทฤษฎีนี้ได้รับการพัฒนามาจากแนวความคิดเรื่องสิ่งเร้าและการตอบสนอง (stimulus-response) หรือทฤษฎี เอส-อาร์ (S-R Theory) ในสมัยก่อน และได้นำมาประยุกต์ใช้อธิบายเกี่ยวกับการสื่อสารว่า ผู้รับสารที่มีคุณลักษณะแตกต่างกัน จะมีความสนใจข่าวสารแตกต่างกัน

ดี เฟลอร์ (1996) ได้เป็นผู้วางหลักเกณฑ์พื้นฐานเกี่ยวกับทฤษฎีนี้ไว้ว่า

1. บุคคลมีความแตกต่างกันในด้านบุคลิกภาพ และสภาพทางจิตวิทยา
2. ความแตกต่างดังกล่าวนี้ เป็นเพราะบุคคลมีการเรียนรู้จากสังคมที่แตกต่างกัน
3. บุคคลที่อยู่ต่างสภาพแวดล้อมกัน จะได้รับการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมที่ต่างกั น
4. การเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมที่ต่างกันทำให้บุคคลมีทัศนคติ ค่านิยม ความเชื่อ และบุคลิกภาพแตกต่างกันดังกล่าว

จะเห็นได้ว่าสิ่งสำคัญที่เป็นตัวกำหนดบุคลิกภาพของบุคคลคือ สภาพเงื่อนไข (condition) ที่แต่ละบุคคลได้รับจากสังคมหรือสภาพแวดล้อม De fleur จึงสรุปว่า ข่าวสารต่าง ๆ ในสังคมเปรียบเหมือนสิ่งเร้าที่ทำให้ผู้รับสารแต่ละคนมีการตอบสนองต่างกันรวมทั้งสร้างลักษณะความแตกต่างของบุคคลด้วย

(พัชนี และคณะ, 2538:185-186)

1.8.2 แนวความคิดเรื่องการรับรู้

การรับรู้ของบุคคลอาจมีความแตกต่างกัน และไม่ตรงกับความเป็นจริงเสมอไป ขึ้นอยู่กับการตีความ อันเป็นผลมาจากความรู้ ความเข้าใจ หรือความรู้สึกที่เกิดจากประสบการณ์ในอดีต ระดับสติปัญญา การสังเกต พิจารณา ทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม การคาดหวัง สภาวะจิตใจของบุคคล ตลอดจนชนิดและธรรมชาติของสิ่งเร้าที่เข้ามากระตุ้นอวัยวะสัมผัสในขณะนั้น

ในส่วนของการรับรู้ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการสื่อสาร มีปัจจัยควรคำนึงถึง 3 ประการ ได้แก่

1. ธรรมชาติและชนิดของสิ่งเร้า หมายถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เข้ามาเร้า หรือกระตุ้นอวัยวะสัมผัส แบ่งออกเป็น

1.1 สิ่งเร้าภายใน เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายในบุคคล ได้แก่ ความต้องการทางร่างกาย ความคิด ความจำ ประสบการณ์ ความเชื่อ ทัศนคติ ค่านิยม ฯลฯ

1.2 สิ่งเร้าภายนอก เป็นสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบบุคคล ได้แก่ วัตถุ บุคคล และสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและส่งผลต่อการรับรู้ของบุคคล

2. ลักษณะของผู้สื่อสาร หมายถึง ลักษณะของผู้ส่งสาร และผู้รับสาร จำแนกได้เป็น

2.1 ระดับสติปัญญา หมายถึงความสามารถในการคิดและแก้ปัญหา โดยมีสมอง เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ในเชิงจิตวิทยา ระดับสติปัญญาของบุคคลขึ้นอยู่กับ อิทธิพลของพันธุกรรม และสิ่งแวดล้อม

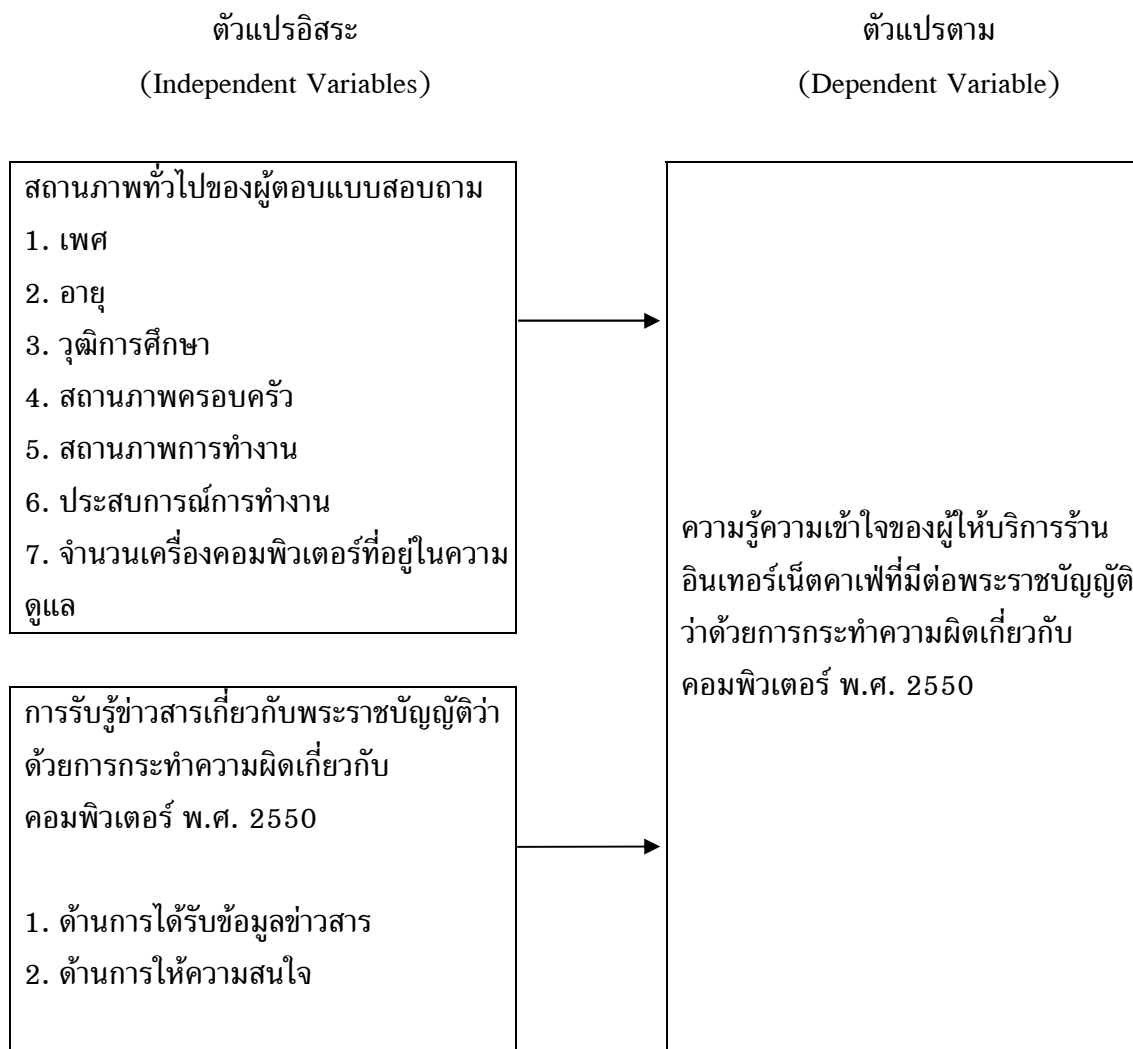
2.2 สภาพร่างกาย หมายถึงระบบประสาทสัมผัสการรับรู้ทั้ง 5 ไม่มีความบกพร่อง สรีระทางกายไม่มีความผิดปกติ และขณะที่ทำการสื่อสาร ร่างกายไม่อยู่ในสภาพที่เหนื่อยล้าเกินไป

2.3 สภาพจิตใจ สภาพจิตใจในขณะที่ทำการสื่อสารก็มีผลต่อการรับรู้โดยตรง ผู้สื่อสารที่มีความตั้งใจ ความสนใจ และมีความคาดหวังต่อผลที่จะเกิดจากการสื่อสารย่อมมีการรับรู้ที่ดีกว่าผู้ที่ไม่ตั้งใจ หรือไม่ใส่ใจต่อการสื่อสารนั้นๆ

3. การตีความของผู้สื่อสาร การตีความที่แตกต่างกันของผู้สื่อสาร ส่งผลให้การรับรู้ แตกต่างกัน สิ่งสำคัญที่มีผลต่อการตีความได้แก่ ปัจจัยทางด้านสังคม อาทิ ลักษณะทาง ประชากรศาสตร์ (เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม) วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ที่ล้วนแต่เป็นตัวหล่อหลอมทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม และวิถีทางในการ ดำเนินชีวิตของบุคคล

(มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2547: 36-37)

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดทฤษฎีมาสรุปเป็นกรอบแนวความคิด ดังนี้

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวความคิดในการวิจัยความรู้ความเข้าใจของผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่มีต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

1.9 นิยามศัพท์เฉพาะ

พระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) หมายถึง บทกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่เป็นประจำตามปกติ เพื่อวางระเบียบบังคับความประพฤติของบุคคลรวมทั้งองค์กรและเจ้าหน้าที่ของรัฐ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่มีฐานะสูงกว่าบทกฎหมายอื่น ๆ นอกจากรัฐธรรมนูญ ก่อนประกาศใช้บังคับ (<http://th.wikipedia.org>)

ระบบคอมพิวเตอร์ หมายถึง อุปกรณ์หรือชุดอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ที่เชื่อมการทำงานเข้าด้วยกัน โดยได้มีการกำหนดคำสั่ง ชุดคำสั่งหรือสิ่งอื่นใดและแนวทางปฏิบัติงานให้อุปกรณ์หรือชุดอุปกรณ์ทำหน้าที่ประมวลผลข้อมูลโดยอัตโนมัติ

ข้อมูลคอมพิวเตอร์ หมายถึง ข้อมูล ข้อความ คำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใดบรรดาที่อยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ในสภาพที่ระบบคอมพิวเตอร์อาจประมวลผลได้และให้หมายความรวมถึงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ด้วย

ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หมายถึง ข้อมูลเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งแสดงถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง ปลายทาง เส้นทาง เวลา วันที่ ปริมาณ ระยะเวลา ชนิดของบริการ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์นั้น

ผู้ให้บริการ หมายถึง

1. ผู้ให้บริการแก่บุคคลอื่นในการเข้าสู่อินเทอร์เน็ต หรือให้สามารถติดต่อถึงกันโดยประการอื่น โดยผ่านทางระบบคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการในนามของตนเอง หรือในนามหรือเพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

2. ผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

ผู้ให้บริการ หมายถึง ผู้ให้บริการของผู้ให้บริการไม่ว่าต้องเสียค่าใช้บริการหรือไม่ก็ตาม

พนักงานเจ้าหน้าที่ หมายถึง ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

รัฐมนตรี หมายถึง รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

อินเทอร์เน็ต หมายถึง เครือข่ายคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ ซึ่งประกอบขึ้นจากเครือข่ายย่อย ๆ จำนวนมากกระจายอยู่ตามพื้นที่ต่าง ๆ ในโลกสามารถติดต่อสื่อสารถึงกันภายใต้เครือข่ายคมนาคม

อินเทอร์เน็ตคาเฟ่ หมายถึง บริการให้เข้าสู่อินเทอร์เน็ตสำหรับผู้ที่ไม่มียุทูปกรณ์ในการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตเป็นของตนเอง หรือมีเหตุจำเป็นที่ต้องใช้งานอินเทอร์เน็ตเพื่อการติดต่อสื่อสาร ในขณะที่เดินทางไปต่างถิ่นต่างพื้นที่ หรือแม้แต่เล่นเกมออนไลน์ โดยที่ผู้ประกอบการอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ได้จัดให้มีการใช้งานเครื่องของตนและคิดค่าบริการกับผู้เข้าใช้งานเป็นระยะเวลาหรือเป็นครั้งที่ใช้งาน

ผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ต หมายถึง ผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ หรือผู้ให้บริการร้านเกมออนไลน์ ได้แก่ เจ้าของร้าน หรือพนักงานดูแลร้าน